

ního opatření, rekursní soud prozatímní opatření povolil. Důvody: Žalovaný jest manželem žalobkyně. Povinností poskytovat jí výživu (platiti výživné) nebyl dosud sprostěn. Musí ji tedy plniti. Lhostejno, že žalobkyně zavinila povolení prozatímního opatření odděleným bydlíštěm, poněvadž tím nepozbyla ještě nároku na výživné a může se ho domáhati i prozatímním opatřením.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nesprávný jest názor rekursního soudu, že okolnost, že jest žalovaný manželem žalobkyně a že dosud nebyl sprostěn povinnosti poskytovat jí výživu, zakládá o sobě jeho povinnost, poskytovat žalobkyni výživu a že jest lhostejno, že žalobkyně zavinila, že bydlí odděleně od žalobce. Manželův závazek, poskytovat manželce podle § 91 obč. zák. slušnou výživu, není jednostranným závazkem, nýbrž jest spiat se zákonnými závazky manželky plynoucími z manželského společenství. Opustil-li manžel manželku bezdůvodně nebo zavinil-li důvodnou příčinu, by ho opustila, nastane protizákonný stav, za něhož je povinen poskytovat manželce výživné. Znemožnila-li však manželka nepřístojným chováním manželské soužití, nesplnila-li tedy své povinnosti ze smlouvy manželské, nemůže žádati plnění této smlouvy na manželu. Podle spisů bylo žalovanému povoleno oddělené bydlíště až do pravoplatného skončení sporu o rozluky manželství, poněvadž osvědčil, že žalobkyně svým chováním, jmenovitě pokračováním v cizoložných stycích, ohrožuje vážně čistotu manželství a rodiny vůbec. Z toho plyne, že odloučené bývání žalovaného není bezdůvodným a že žalobkyně neosvědčila a osvědčiti ani nemůže, že ve společném soužití se žalovaným byla ohrožena ona (§ 381 ex. ř.), že na její straně byl ohrožen některý z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu podle § 109 obč. zák. Právem proto zamítl soud první stolice návrh žalobkyně na prozatímní opatření placením výživného.

Čís. 10144.

Předmětem sporu při žalobě podle § 258 ex. ř. není zástavní právo žalovaného, nýbrž určení přednostního zástavního práva žalobcova. Pro ocenění předmětu sporu přichází tu v úvahu ustanovení § 57 j. n.

(Rozh. ze dne 18. září 1930, R I 558/30).

Žalující firma uplatňovala proti několika žalovaným přednostní exekuční zástavní právo pro pohledávku 100.000 Kč. Jedním ze žalovaných byl Edmund P., jehož exekučně vymáhaná pohledávka činila na jistinu jen 287 Kč 52 h. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání žalobkyně pokud se týkalo sporu proti Edmundu P-ovi. Důvody: Žalobou, o níž tu jde, uplatňuje

žalující strana přednostní právo zástavní pro svou pohledávku 100.000 Kč za firmou na zabavených věcech před exekučními právy zástavními nabytými na těchto věcech pro pohledávky žalovaných. Má tudíž ve skutečnosti žaloba za předmět exekuční práva zástavní žalovaných stran k zabaveným věcem, ohledně nichž domáhá se žalující strana uznání přednostního a uspokojovacího práva před exekučními právy žalovaných stran a důsledkem toho vlastně uznání bezúčinnosti těchto práv proti jejímu přednostnímu právu zástavnímu. Má tudíž rozepře, o niž tu jde, v podstatě za předmět exekuční práva zástavní žalovaných stran a jest proto pro ocenění předmětu sporu rozhodnou výše vymáhaných pohledávek žalovaných stran ve smyslu § 57 j. n., nikoli však 5.000 Kč, na něž si žalující strana předmět sporu ocenila. Ježto vymáhaná pohledávka žalované firmy Edmund P. činí podle exekučních spisů na jistinu jen 287 Kč 52 h, tudíž nepřevyšuje 300 Kč, jest, pokud se týče sporu žalující strany proti žalované firmě Edmund P. hodnotou předmětu sporu 287 Kč 52 h. Jde proto o věc nepatrnou a jest odvolání, pokud se týká sporu žalující strany proti firmě Edmund P., ježto neuplatňuje žádný z důvodů zmatečnosti podle § 477 čis. 1—7 c. ř. s., ve smyslu § 501 a § 471 čis. 2 c. ř. s. nepřipustné a bylo je proto ve smyslu §§ 471 čis. 2 a 473 c. ř. s. jako takové v neveřejném sedění odmítnouti.

Ně j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se odvolání týkající se žalovaného Edmunda P-a přijímá k soudu a odvolacímu soudu se ukládá, by o něm rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursu nelze upřítí oprávněnost. Předmětem sporu není zástavní právo žalovaného Edmunda P-a, jemuž stěžovatelka nemůže ani odporovati podle § 258 ex. ř., nýbrž určení přednostního zástavního práva stěžovatelky. Pro ocenění předmětu sporu přichází tedy v úvahu ustanovení § 57 j. n., podle něhož jest rozhodná výše pohledávky nebo, má-li zástava hodnotu menší, její hodnota. Pohledávka stěžovatelky jest 100.000 Kč a poněvadž, jak vyplývá z exekučních spisů, hodnota zástavy jest menší, jest rozhodná její hodnota. Tato však převyšuje 300 Kč a nelze proto tvrditi, že jde o věc nepatrnou. Odvolání stěžovatelky jest tedy přípustné také pokud se týče žalovaného Edmunda P-a a bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 10145.

Podmíněnou dědickou přihlášku lze změnit v nepodmíněnou.

Inventář musí býti k návrhu nepominutelného dědice sepsán i tehdy, nebyl-li nepominutelný dědic výslovně obmezen na povinný díl, avšak není vyloučeno, že byl ustanovením poslední vůle na povinném dílu zkrácen.

Svéprávný nepominutelný dědic může se vzdáti zákonného nároku na sepsání inventáře.

(Rozh. ze dne 18. září 1930, R I 714/30).